

Arrest

nr. 283 879 van 26 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 8 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 10 augustus 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 augustus 2022 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de eerste beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer :

[...]

Gekend in de gevangenis als zijnde [...]

alias: [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,
- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften door een particulier en gebruik van valsheid, meerdere feiten van valsheid in informatica, informaticabedrog + poging tot informaticabedrog, feiten waarvoor hij op 16.05.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden (5 jaar uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (handel in cocaïne), vereniging van misdadigers, feiten gepleegd op 03.08.2020 in Antwerpen en waarvoor hij op 12.11.2020 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 16 maanden. Feiten als hoger omschreven en gekwalificeerd getuigen van een gebrek aan normbesef en van het zoeken naar gemakkelijk geldgewin. Dergelijke feiten kunnen bijzonder traumatiserend zijn voor de slachtoffers en voeden het onveiligheidsgevoel van de burgers. Rekening houdend met de preciaire administratieve situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien de maatschappelijke impact, de ernst, het winstgevend en herhalend karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Tenslotte werd betrokkene op 08.04.2022 aangehouden uit hoofde van opzettelijke brandstichting/ontploffing op heterdaad, in een gebouw met menselijke aanwezigheid, feiten waarvoor hij op 10.08.2022 werd vrijgesproken.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht gedeeltelijk ingevuld op 24.06.2022 tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken, gesprek tijdens hetwelk hij weinig medewerking heeft verleend. Hij verklaart in België te zijn sinds meer dan 20 jaar. Hij heeft een duurzame relatie met een Belgische vrouw. Meer informatie met betrekking tot deze relatie wil hij niet kwijt. Betrokkene toont dus het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, niet aan. Hij blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene heeft nooit gepoogd recht op verblijf te bekomen op basis van zijn familiale situatie. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. De aanwezigheid van familieleden en minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied wordt niet aangehaald. Een schending van het artikel 8 EVRM wordt dus niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene geeft aan gezondheidsproblemen te hebben, onder andere aan de knie, zonder in detail te treden. Hij staft zijn beweringen ook niet aan de hand van medische attesten en bij gebrek aan bewijs kunnen zijn verklaringen geen verwijdering voorkomen. Redenen om niet terug te keren naar Tunesië worden niet vermeld maar betrokkene geeft duidelijk aan dat hij een terugkeer niet overweegt. De redenen die hij aanhaalt behoren echter tot de privésfeer : zijn langdurige aanwezigheid in België, zijn Belgische partner, etc... . Desnoods wil hij wel terugkeren naar Kroatië omdat hij er internationale bescherming zou hebben gevraagd. Het terugkeerakkoord is echter vervallen. Een schending van het artikel 3 EVRM wordt dus evenmin aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft asiel gevraagd in Kroatië. Zijn verzoek werd afgewezen op 06.12.2018. Verder heeft hij in België op 30.11.2009 een regularisatieaanvraag ingediend : deze procedure werd ontvankelijk verklaard doch ongegrond op 17.10.2013.

□ Artikel 74/14 §3. 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften door een particulier en gebruik van valsheid, meerdere feiten van valsheid in informatica, informaticabedrog + poging tot informaticabedrog, feiten waarvoor hij op 16.05.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden (5 jaar uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (handel in cocaïne), vereniging van misdadigers, feiten gepleegd op 03.08.2020 in Antwerpen en waarvoor hij op 12.11.2020 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 16 maanden. Feiten als hoger omschreven en gekwalificeerd getuigen van een gebrek aan normbesef en van het zoeken naar gemakkelijk geldgewin. Dergelijke feiten kunnen bijzonder traumatiserend zijn voor de slachtoffers en voeden het onveiligheidsgevoel van de burgers. Rekening houdend met de precaire administratieve situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien de maatschappelijke impact, de ernst, het winstgevend en herhalend karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Tenslotte werd betrokkene op 08.04.2022 aangehouden uit hoofde van opzettelijke brandstichting/ontploffing op heterdaad, in een gebouw met menselijke aanwezigheid, feiten waarvoor hij op 10.08.2022 werd vrijgesproken.”

1.2. Op 10 augustus 2022 werd ten aanzien van verzoeker tevens een inreisverbod van acht jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer:

[...]

Gekend in de gevangenis als zijnde [...]

alias: [...]

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.08.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht gedeeltelijk ingevuld op 24.06.2022 tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van de Administratie, gesprek tijdens hetwelk hij weinig medewerking heeft verleend. Hij verklaart in België te zijn sinds meer dan 20 jaar. Hij heeft een duurzame relatie met een Belgische vrouw. Meer informatie met betrekking tot deze relatie wil hij niet kwijt. Betrokkene toont dus het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, niet aan. Hij blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene heeft nooit gepoogd recht op verblijf te bekomen op basis van zijn familiale situatie. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De gewone sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. De aanwezigheid van familieleden en minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied wordt niet aangehaald.

Een schending van het artikel 8 EVRM wordt dus niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene geeft aan gezondheidsproblemen te hebben, onder andere aan de knie, zonder in detail te treden. Hij staft zijn beweringen ook niet aan de hand van medische attesten en bij gebrek aan bewijs kunnen zijn verklaringen geen verwijdering voorkomen. Redenen om niet terug te keren naar Tunesië worden niet vermeld maar betrokkene geeft duidelijk aan dat hij een terugkeer niet overweegt. De redenen die hij aanhaalt behoren echter tot de privésfeer : zijn langdurige aanwezigheid in België, zijn Belgische partner, etc... . Desnoods wil hij wel terugkeren naar Kroatië omdat hij er internationale bescherming zou hebben gevraagd. Het terugkeerakkoord is echter vervallen. Een schending van het artikel 3 EVRM wordt dus evenmin aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften door een particulier en gebruik van valsheid, meerdere feiten van valsheid in informatica, informaticabedrog + poging tot informaticabedrog, feiten waarvoor hij op 16.05.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden (5 jaar uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (handel in cocaïne), vereniging van misdadigers, feiten gepleegd op 03.08.2020 in Antwerpen en waarvoor hij op 12.11.2020 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 16 maanden. Feiten als hoger omschreven en gekwalificeerd getuigen van een gebrek aan normbesef en van het zoeken naar gemakkelijk geldgewin. Dergelijke feiten kunnen bijzonder traumatiserend zijn voor de slachtoffers en voeden het onveiligheidsgevoel van de burgers. Rekening houdend met de precaire administratieve situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien de maatschappelijke impact, de ernst, het winstgevend en herhalend karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Tenslotte werd betrokkene op 08.04.2022 aangehouden uit hoofde van opzettelijke brandstichting/ontploffing op heterdaad, in een gebouw met menselijke aanwezigheid, feiten waarvoor hij op 10.08.2022 werd vrijgesproken.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Enig Middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en schending van artikel 8 van het EVRM

Verzoeker bekwam een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit omwille van volgende redenen (eigen samenvatting):

• Artikel 7 alinea 1 van de vreemdelingenwet:

• 1°

- Hij verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten

- Hij is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel

3°

- Hij wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te schaden. Hij maakte zich schuldig aan valsheid in geschriften en informaticabedrog, feiten waarvoor hij op 16.05.2011 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden (5 jaar uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft). Hij maakte zich schuldig aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feiten gepleegd op 03.08.2020 waarvoor hij door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 16 maanden. Door voorgaande feiten en zijn gedrag wordt hij geacht de openbare orde te schaden. Tenslotte werd hij op 08.04.2022 aangehouden uit hoofde van opzettelijke brandstichting/ontploffing op heterdaad, in een gebouw met menselijke aanwezigheid, feiten waarvoor hij op 10.08.2022 werd vrijgesproken.

- Hij vulde de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht gedeeltelijk in op 24.06.2022 tijdens een gesprek met terugkeerbegeleider van dvz. Hij zegt 20 jaar in België te zijn, een duurzame relatie te hebben met een Belgische vrouw. Hij heeft nooit gepoogd om verblijf te bekomen op basis van zijn familiale situatie. Hij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM aldus niet aannemelijk.
- Hij geeft aan gezondheidsproblemen te hebben, onder andere aan zijn knie. Hij staft zijn beweringen niet.
- Hij wil desnoods wel terugkeren naar Kroatië waarbij hij internationale bescherming zou hebben gevraagd maar het terugkeerakkoord is echter vervallen. Een schending van artikel 3 van het EVRM maakt hij dus niet aannemelijk. Bijgevolg heeft dvz rekening gehouden met de bepalingen zoals voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.
- Er wordt geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat en betrokkene niet meewerkt met de overheden. Hij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de vreemdelingenwet- bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Verder heeft betrokkene in het rijk of in andere lidstaten meerdere bezoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Hij heeft asiel aangevraagd in Kroatië. Zijn verzoek werd afgewezen op 06.12.2018. Verder heeft hij in België Op 30.11.2009 een regularisatieaanvraag ingediend: deze procedure werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 17.10.2013.
- Hij is een bedreiging voor de openbare orde dit omwille van zijn veroordeling d.d. 16.05.2011 door de correctionele rechtbank te Antwerpen, zijn veroordeling d.d. 12.11.2020 door de correctionele rechtbank, door zijn aanhouding op 08.04.2022 inzake brandstichting

Verzoeker bekwam eveneens een inreisverbod van 8 jaar, bijlage 13 sexies welke gemotiveerd werd als volgt (eigen samenvatting):

- Omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij is al 20 jaar in België. Hij heeft een duurzame relatie met een Belgische vrouw. Hij toont het voldoende hecht en duurzaam karakter van deze relatie niet aan om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen.
- Hij heeft nooit gepoogd om verblijf te bekomen op basis van zijn familiale situatie. Het loutere feite dat verzoeker banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.
- De aanwezigheid van familie en minderjarige kinderen op ons grondgebied worden niet aangetoond.
- Hij heeft medische problemen aan de knie maar bij gebreke aan medische documenten kunnen zijn verklaringen geen verwijdering voorkomen.
- Hij geeft aan niet terug te willen keren naar Tunesië. De redenen die hij aanhaalt behoren echter tot de privésfeer: langdurige aanwezigheid in België, zijn Belgische partner etc... Desnoods wil hij wel terugkeren naar Kroatië omdat hij er internationale bescherming vroeg. Het terugkeerakkoord is echter vervallen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft dvz rekening gehouden volgens hen met artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.
- Betrokkene heeft volgende veroordelingen: 16.05.2011 correctionele rechtbank Antwerpen, 12.11.2020 correctionele rechtbank Antwerpen. Dit getuigt van een gebrek aan normbesef en het zoeken van makkelijk geldgewin. Door zijn gedrag wordt betrokkene geacht de openbare orde te schaden.
- Hij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en op de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissingen.

3.1.

In de bestreden beslissingen wordt niet verwezen naar vorige bevelen om het grondgebied te verlaten of een inreisverbod lastens verzoeker. Er dient dan ook aangenomen te worden dat er geen voorhanden zijn.

Verzoeker is al zeer lange tijd woonachtig bij zijn Belgische partner, mevrouw R.M. te [...].

Verzoeker kan daar eenvoudigweg aangetroffen worden. Hij heeft zijn adres steeds kenbaar gemaakt. Dit blijkt uit de vele stukken van de inventaris. Hij was hier open over en alle betrokken diensten kennen dit als het adres van verzoeker.

Het is dan ook niet redelijk en zorgvuldig van dienst vreemdelingenzaken om in de bestreden beslissingen te stellen dat er in hoofde van verzoeker een risico zou bestaan op onderduiken terwijl zijn adres gewoon gekend is en hij daar kan aangetroffen worden.

Betrokkene zou niet meegewerkt hebben met de overheden en zich niet aangemeld hebben bij de gemeente. Deze motivering betreft een loutere stijlformule doch dit argument van dvz wordt niet toegepast op de individuele concrete situatie van verzoeker. De motivering is wat dit punt betreft dan ook niet redelijk en zorgvuldig te noemen.

Verzoeker heeft wel degelijk gepoogd om op basis van zijn relatie met M.R. een verblijf te bekomen in België. Dit blijkt uit stuk 3 van de inventaris. Zij wouden destijds huwen maar dit werd hen geweigerd.

Dat de bestreden beslissing, gelet op het voorgaande, wel degelijk rekening had dienen te houden met de relatie van verzoeker met mevrouw R.M. en zij foutief stellen dat verzoeker op basis van zijn relatie niet getracht zou hebben om zijn verblijf in orde te brengen. Dit werd hem gewoon geweigerd.

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt vooreerst het effectief bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Het bestaan van de relatie van partijen blijkt uit de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn verhoor, de foto's, stukken 5 van de inventaris etc...

Artikel 8 EVRM definieert noch het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven".

Daarom verwijst de RvV naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Deze stelt dat de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven een feitenkwestie is, die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK) , § 150; EHRM 2 november 2010, Çerife Yig.it/Turkije (GK) , § 93) . 3.11)

Voor de beoordeling van het gezinsleven moet dus een feitelijk onderzoek gebeuren naar de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden.

Ook feitelijke vormen van een gezinsleven kunnen in bepaalde gevallen bescherming genieten van artikel 8 van het EVRM.

De motivering van dvz in de bestreden beslissing is als onzorgvuldig te bestempelen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Ook werd er geen beoordeling gemaakt of een tijdelijke scheiding van verzoeker en zijn partner geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich zou meebrengen.

De bestreden beslissing baseert zich op aldus op foutieve gegevens/informatie derhalve is de beslissing niet correct gemotiveerd, niet zorgvuldig en redelijk genomen.

Dat verzoeker de mening is toegedaan dat de bestreden beslissingen een schending vormen van de materiële motiveringsverplichting, minstens van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginzel.

Dat uit de bestreden beslissingen niet kan afgeleid worden dat dienst vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met het voorgaande.

Dat dit op geen enkele wijze blijkt uit de bestreden beslissingen.

Dat verzoeker dan ook de indruk heeft dat dienst vreemdelingenzaken zijn dossier niet grondig en met kennis van zaken heeft beoordeeld.

Dat de bestreden beslissingen gelet op het voorgaande ook niet zorgvuldig en redelijk genomen werd en in strijd is met de materiële motiveringsverplichting.

Dat dienst vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing is, gelet op het voorgaande, een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel evenals artikel 8 van het EVRM.

Dat de beslissing onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schenden.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

b

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat men bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en de beslissing de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing, gelet op het voorgaande, onredelijk is en onzorgvuldig werd genomen."

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In een eerste middelonderdeel voert verzoeker een grief aan tegen de deelbeslissing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te laten. In het bestreden bevel wordt vastgesteld dat er sprake is van een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 § 3, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze vaststelling steunt op artikel 1, § 2, 3° en 8°, van de vreemdelingenwet. In de eerste plaats motiveert verweerder dat verzoeker niet meegewerkt heeft met de overheden aangezien hij verklaart al meer dan twintig jaar in België te verblijven en nagelaten heeft om zich aan te melden bij de gemeente binnen de daarvoor voorziene termijn. Daarnaast stelt verweerder vast dat verzoeker in een of meerdere lidstaten een verzoek om internationale bescherming indiende en een verblijfsaanvraag. Zo diende verzoeker in Kroatië een verzoek om internationale bescherming in en in België een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Beide aanvragen hebben aanleiding gegeven tot een negatieve beslissing.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij reeds zeer lange tijd woont bij zijn Belgische partner en dat hij dan ook op hun adres aangetroffen kan worden. Hieromtrent dient de Raad echter op te merken dat uit het bovenstaande blijkt het motief op onderduiken steun vindt in twee objectieve criteria zoals voorzien in artikel 74/14 *iuncto* artikel 1 van de vreemdelingenwet. Het feit dat verzoeker reeds "lange tijd" woonachtig is bij zijn partner, verhindert de toepassing van artikel 1, § 2, 3° en 8°, van de vreemdelingenwet niet.

Waar verzoeker betoogt dat verweerder zich beperkt tot een loutere stijlformule, blijkt uit de lezing van het bestreden bevel dat er uitdrukkelijk gewezen wordt op de concrete vaststellingen die werden gemaakt.

Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk getracht heeft om zijn verblijf te regulariseren. Hij betoogt dat hij wou huwen met zijn Belgische partner maar dat dit hen geweigerd werd. Uit de stukken die verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift en uit het administratief dossier blijkt dat de partner van verzoeker op 18 februari 2016 een attest aanvraag van geen huwelijksbeletsel. Het openbaar ministerie verzette zich tegen de afgifte van een dergelijk attest op 15 mei 2016. Verzoekers partner vroeg een nieuw attest van geen huwelijksbeletsel aan, waartegen het openbaar ministerie zich opnieuw verzette op 27 februari 2017. Er blijkt echter niet dat verzoeker effectief een aanvraag om gezinshereniging indiende in functie van zijn Belgische partner. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat het onjuist is of kennelijk onredelijk om vast te stellen dat hij zich niet meldde bij de gemeente binnen de termijn zoals bepaald in artikel 5 van de vreemdelingenwet.

Bovendien dient de Raad op te merken dat de deelbeslissing om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan tevens steun vindt in artikel 74/14, § 3, 3°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker wordt namelijk geacht een bedreiging te vormen voor de openbare orde. Verzoeker laat deze motivering ongemoeid, waardoor zijn betoog niet kan leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel.

3.3. In een volgend middelonderdeel voert verzoeker aan dat het bestaan van de relatie met zijn Belgische partner duidelijk blijkt uit de verklaringen die hij aflegde in het kader van de vragenlijst hoorrecht en de stukken en foto's die hij toevoegt aan zijn verzoekschrift. Verzoeker voert de schending aan zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt er echter op gewezen dat verzoeker in het kader van het invullen van de vragenlijst hoorrecht op 24 juni 2022 enkel verklaarde dat hij een duurzame relatie onderhoudt met zijn Belgische partner. Verzoeker wenste over deze relatie geen bijkomende informatie te verlenen. Zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, diende verzoeker en zijn partner zich er echter bewust van dienden te zijn dat verzoekers verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair zou zijn. In dergelijke gevallen is er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142). Verweerder motiveert dat er onvoldoende concrete elementen voorliggen waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker effectief een duurzame relatie onderhoudt op het grondgebied. In het kader van het onderhavig beroep legt verzoeker dan wel stukken neer omtrent voormelde relatie, doch dient te worden opgemerkt dat verzoeker deze elementen thans pas voor het eerst voorlegt. Deze stukken betreffen aldus nieuwe elementen. Voor zover verzoeker hierop een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij voor een beoordeling niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad dient daarenboven te wijzen op het verzet van het openbaar ministerie van 18 juni 2016 en 27 februari 2017 tegen de afgifte van een attest van geen huwelijksbeletsel. In dit laatste verzet stelde de Procureur des Konings vast dat het voorgenomen huwelijk er kennelijk niet op gericht was om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Volledigheidshalve dient eraan te worden herinnerd dat schijnrelaties niet beschouwd kunnen worden als een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verduidelijkt niet welke andere elementen in rekening moesten worden gebracht in het kader van een afweging van de eventuele positieve verplichting. Een schending van verzoekers familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT